

<sup>1</sup> فَإِذْ لَنَا هَذِهِ الْمَوَاعِيدُ أَيُّهَا الْأَجْبَاءُ لِيُطَهَّرَ دَوَانِيتَا مِنْ كُلِّ  
 دَنَسِ الْجَسَدِ وَالرُّوحِ، مُكَمِّلِينَ الْقِدَاسَةَ فِي خَوْفِ  
 اللَّهِ. <sup>2</sup> اقْبُلُوا. لَمْ تَظْلِمَ أَحَدًا. لَمْ تُفْسِدْ أَحَدًا. لَمْ تَطْمَعْ  
 فِي أَحَدٍ. <sup>3</sup> لَا أَقُولُ هَذَا لِأَجْلِ دَنْبَوْتِي، لَأَنِّي قَدْ فُلتُ سَابِقًا  
 إِلَيْكُمْ فِي قُلُوبِنَا لِنَمُوتَ مَعَكُمْ وَنَعِيشَ مَعَكُمْ. <sup>4</sup> لِي ثِقَةٌ  
 كَثِيرَةٌ بِكُمْ. لِي افْتِخَارٌ كَثِيرٌ مِنْ جِهَتِكُمْ. قَدْ امْتَلَأْتُ  
 تَعَزُّيَةً وَارْدَدْتُ قَرَحًا جَدًّا فِي جَمِيعِ ضِيقَاتِنَا. <sup>5</sup> لَأَنَّنَا لَمَّا  
 أَتَيْنَا إِلَى مَكِدُونِيَّةٍ لَمْ يَكُنْ لِحَسَدِنَا شَيْءٌ مِنَ الرَّاحَةِ بَلْ  
 كُنَّا مُكْتَبِينَ فِي كُلِّ شَيْءٍ. مِنْ خَارِجِ حُصُومَاتٍ. مِنْ  
 دَاخِلِ مَخَافٍ. <sup>6</sup> لَكِنَّ اللَّهَ الَّذِي يُعْزِّي الْمُتَضِيعِينَ عَزَّارًا  
 بِمَجِيءِ تَيْطَلُسَ. <sup>7</sup> وَلَيْسَ بِمَجِيئِهِ فَقَطْ بَلْ أَيْضًا بِالتَّعَزُّيَةِ  
 الَّتِي تَعَزَّى بِهَا بِسَبِّكُمْ وَهُوَ يُخَيِّرُنَا بِشَوْقِكُمْ وَتَوْجِكُمْ  
 وَتَعَزُّيَتِكُمْ لِأَجْلِي، حَتَّى إِنِّي قَرَحْتُ أَكْثَرَ. <sup>8</sup> لَأَنِّي وَإِنْ كُنْتُ  
 قَدْ أَحَزْتُكُمْ بِالرَّسَالَةِ لَسْتُ أَنْدَمُ، مَعَ أَنِّي تَدِمْتُ. فَإِنِّي  
 أَرَى أَنَّ تِلْكَ الرَّسَالَةَ أَحَزَّتْكُمْ وَلَوْ إِلَى سَاعَةٍ. <sup>9</sup> الْآنَ أَنَا  
 أَفْرَحُ، لَا لِأَنَّكُمْ حَزَنْتُمْ، بَلْ لِأَنَّكُمْ حَزَنْتُمْ لِلتَّوْبَةِ. لِأَنَّكُمْ  
 حَزَنْتُمْ بِحَسَبِ مَشِيئَةِ اللَّهِ لِكَيْ لَا تَتَحَسَّرُوا مِنَّا فِي  
 شَيْءٍ. <sup>10</sup> لَأَنَّ الْحُزْنَ الَّذِي بِحَسَبِ مَشِيئَةِ اللَّهِ يُنْشِئُ تَوْبَةً  
 لِيَخْلَصَ بِلَا تَدَامَةٍ، وَأَمَّا حُزْنُ الْعَالَمِ فَيُنْشِئُ مَوْتًا. <sup>11</sup> فَإِنَّهُ  
 هُوَذَا حُزْنُكُمْ هَذَا عَيْنُهُ بِحَسَبِ مَشِيئَةِ اللَّهِ، كَمَا أَنْشَأَ  
 فِيكُمْ مِنَ الْاجْتِهَادِ، بَلْ مِنَ الْاجْتِحَاجِ، بَلْ مِنَ الْعَيْطِ، بَلْ  
 مِنَ الْخَوْفِ، بَلْ مِنَ الشَّوْقِ، بَلْ مِنَ الْعَبْرَةِ، بَلْ مِنَ  
 الْإِيْتِقَامِ. فِي كُلِّ شَيْءٍ أَطَهَّرْتُمْ أَنْفُسَكُمْ أَنْتُمْ أَتْرِبَاءُ فِي  
 هَذَا الْأَمْرِ. <sup>12</sup> إِذَا وَإِنْ كُنْتُ قَدْ كَتَبْتُ إِلَيْكُمْ، فَلَيْسَ لِأَجْلِ  
 الْمَذْنِبِ وَلَا لِأَجْلِ الْمَذْنِبِ إِلَيْهِ، بَلْ لِكَيْ يَطَهَّرَ لَكُمْ أَمَامَ  
 اللَّهِ اجْتِهَادَاتُنَا لِأَجْلِكُمْ. <sup>13</sup> مِنْ أَجْلِ هَذَا قَدْ تَعَزَّيْنَا بِتَعَزُّيَتِكُمْ.  
 وَلَكِنْ قَرَحْنَا أَكْثَرَ جَدًّا بِسَبَبِ فَرَحِ تَيْطَلُسَ، لِأَنَّ زَوْحَهُ قَدْ  
 اسْتَرَاحَتْ بِكُمْ جَمِيعًا. <sup>14</sup> فَإِنِّي إِنْ كُنْتُ افْتَحَرْتُ سَبِينًا  
 لَدَيْهِ مِنْ جِهَتِكُمْ لَمْ أَحْجَلْ، بَلْ كَمَا كَلَّمْنَاكُمْ بِكُلِّ شَيْءٍ  
 بِالصِّدْقِ، كَذَلِكَ افْتِخَارُنَا أَيْضًا لَدَى تَيْطَلُسَ صَارَ  
 صَادِقًا. <sup>15</sup> وَأَحْسَاؤُهُ هِيَ تَحُوكُمْ بِالزَّبَادَةِ، مُتَذَكِّرًا طَاعَةَ  
 جَمِيعِكُمْ، كَيْفَ قَبِلْتُمُوهُ بِخَوْفٍ وَرَعْدَةٍ. <sup>16</sup> أَنَا أَفْرَحُ إِذَا أَنِّي  
 أَتُوقُ بِكُمْ فِي كُلِّ شَيْءٍ.

<sup>1</sup> پس، ای عزیزان، چون این وعده‌ها را داریم، خوشتن  
 را از هر نجاست جسم و روح طاهر بسازیم و  
 قدوسیّت را در خدا ترسی به کمال رسانیم.

<sup>2</sup> ما را در دل‌های خود جا دهید. بر هیچ‌کس ظلم نکردیم  
 و هیچ‌کس را فاسد نساختیم و هیچ‌کس را مغبون  
 ننمودیم. <sup>3</sup> این را از روی مذمت نمی‌گویم، زیرا پیش  
 گفتم که در دل ما هستی تا در موت و حیات با هم  
 باشیم. <sup>4</sup> مرا بر شما اعتماد کلی و درباره شما فخر  
 کامل است. از تسلی سیر گشته‌ام و در هر زحمتی که  
 بر ما می‌آید، شادی وافر می‌کنم.

### شادمانی پولس

<sup>5</sup> زیرا چون به مکادونیّه هم رسیدیم، جسم ما آرامی  
 نیافت، بلکه در هر چیز زحمت کشیدیم؛ در ظاهر،  
 نزاع‌ها و در باطن، ترسها بود. <sup>6</sup> لیکن خدایی که  
 تسلی‌دهنده افتادگان است، ما را به آمدن تیطلس  
 تسلی بخشید. <sup>7</sup> و نه از آمدن او تنها بلکه به آن تسلی  
 نیز که او در شما یافته بود، چون ما را مطلع ساخت  
 از شوق شما و نوحه گری شما و غیرتی که درباره من  
 داشتید، به نوعی که بیشتر شادمان گردیدم. <sup>8</sup> زیرا که  
 هرچند شما را به آن رساله محزون ساختم، پشیمان  
 نیستم، اگرچه پشیمان هم بودم زیرا یافته‌ام که آن  
 رساله شما را اگر هم به ساعتی، غمگین  
 ساخت. <sup>9</sup> الحال شادمانم، نه از آنکه غم خوردید بلکه از  
 اینکه غم شما به توبه انجامید، زیرا که غم شما برای  
 خدا بود تا به هیچ‌وجه زبانی از ما به شما نرسد. <sup>10</sup> زیرا  
 غمی که برای خداست منشأ توبه می‌باشد بجهت  
 نجات که از آن پشیمانی نیست؛ اما غم دنیوی منشأ  
 موت است. <sup>11</sup> زیرا اینک، همین که غم شما برای خدا  
 بود، چگونه کوشش، بل احتجاج، بل خشم، بل ترس،  
 بل اشتیاق، بل غیرت، بل انتقام را در شما پدید آورد.  
 در هر چیز خود را ثابت کردید که در این امر مبرّا  
 هستید. <sup>12</sup> باری هرگاه به شما نوشتم، بجهت آن ظالم یا  
 مظلوم نبود، بلکه تا غیرت ما درباره شما به شما در  
 حضور خدا ظاهر شود. <sup>13</sup> و از این جهت تسلی یافتیم  
 لیکن در تسلی خود شادی ما از خوشی تیطلس  
 بی‌نهایت زیاده گردید چونکه روح او از جمیع شما  
 آرامی یافته بود. <sup>14</sup> زیرا اگر درباره شما بدو فخر کردم،  
 خل نشدم بلکه چنانکه همه سخنان را به شما به

راستی گفتیم، همچنین فخر ما به تیطُس راست  
 شد.<sup>15</sup> و خاطر او به سوی شما زیادتَر مایل گردید،  
 چونکه اطاعت جمیع شما را به یاد می‌آورد که چگونه  
 بهتِرس و لرز او را پذیرفتید.<sup>16</sup> شادمانم که در هرچیز بر  
 شما اعتماد دارم.